

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

El FIMPC va a l'alça El 3 de Vuit - 27/07/2018	3
Once caprichos musicales El Diario Montañés Sotileza - 27/07/2018	4
Creus culturals El 3 de Vuit - 27/07/2018	5
Dues creus de Sant Jordi amb accent del Ripollès i Osona El 9 Nou Osona i Ripolles - 27/07/2018	7
Tres Creus de Sant Jordi més El 9 Nou Valles Oriental - 27/07/2018	8
FE DE ERRATAS Hogares - 01/07/2018	9
"Penso que ens trobarem el setembre amb peticions de penes de deu anys o més" VilaWeb Paper - 27/07/2018	10

//// MÚSICA | Balanç del 38è Festival Internacional de Música Pau Casals //////////////////////////////////////

El FIMPC va a l'alça

//OFERTA VARIADA El programa de 10 dies ha inclòs 8 concerts d'alta qualitat, 2 dies amb projeccions a l'aire lliure i un espectacle multidisciplinari de dansa contemporània

Concert de música de cambra al **Palau de la Música**. A baix, l'organista **Gerhard Weinberger** | FIMPC

3d8
El Vendrell

La 38a edició del Festival Internacional de Música Pau Casals celebrat al Vendrell ha tancat amb un balanç positiu. Segons dades facilitades pels organitzadors, s'han comptat un total de 1.928 assistents als concerts, 320 més que l'any passat, xifra que representa un 21% més de públic i evidencia que el festival gaudeix de bona salut.

Actes

Des del 13 de juliol, han passat pel festival figures de renom mundial com el violoncel·lista Steven Isserlis, però també joves talents del violoncel en alça com Bruno Philippe o Pablo Ferrández (guanyador de la Beca Internacional Pau Casals 2012) i d'altres intèrprets de gran qualitat com els pianistes Javier Perianes i Tom Porter, així com formacions reputades com Gli Incogniti amb Amandine Beyer o l'Orquestra Simfònica Camera Musicæ.

Pel que fa a les projeccions a l'aire lliure celebrades a la plaça del Tivoli, aquestes han

registrat en dos dies fins a 490 assistents; mentre que l'any passat, 3 sessions en van congregar un centenar menys. Aquest any, es va projectar molt material inèdit sobre la figura del Mestre i es van combinar les imatges amb les actuacions en directe del Cor Orfeó Parroquial del Vendrell i del violoncel·lista Pablo Ferrández.

El festival, organitzat per l'Ajuntament del Vendrell, compta amb l'estreta col·laboració de la Fundació Pau Casals. És per això que han volgut seguir amb l'enfocament de l'any passat, quan es va decidir promoure més la figura de Pau Casals, tant des de la vessant personal com la professional.

LA XIFRA

Augment de visitants

↑ 21%

és l'augment de públic d'aquest any al FIMPC.

Produccions especials

Enguany, el festival girava al voltant de "Pau Casals i la Primera Guerra Mundial". El director artístic del Festival, Bernard Meillat, remarcava que la presència de produccions pensades pel FIMPC. Entre elles, se'n destaca la "Història d'un soldat" de Stravinsky, narrada per primera vegada en català i interpretada per una colla d'artistes francesos i catalans que van unir música, dansa i teatre.

Vida més enllà de Bach

El gerent de l'Auditori del Vendrell, Oriol Todrà, destacava la programació d'obres compostes per artistes que no tenen tanta popularitat, com és el cas dels "Preludis" de Debussy o la ja esmentada "Història d'un soldat" de Stravinsky.

Precisament Oriol Todrà ho remarcava, "Més enllà dels populars Schubert, Bach, Mozart, Haydn... s'han programat obres de compositors que no s'havien escoltat mai fins ara".

Tots els concerts s'han celebrat a l'auditori Pau Casals, exceptuant el concert de l'organista Gerhard Weinberger, que donades les característi-

ques de l'instrument va celebrar-se a l'església parroquial de la mateixa localitat.

Multicultural

El festival ha portat la seva programació arreu del món gràcies a l'acord que va signar amb Catalunya Música que facilita la difusió internacional.

La programació d'enguany ha inclòs un concert més (vuit, en total) i s'ha centrat en els valors universals de pau i democràcia defensats per Casals durant la seva trajectòria.

Ara Malikian, director artístico de los Caprichos Musicales junto a Serguei Mesropian, protagonizará dos de los once conciertos de Comillas.:: JAVIER ROSENDO

Once caprichos musicales

Comillas vuelve a ser capital de la música clásica en agosto con un programa que incluye dos recitales de Ara Malikian y un concierto de gala del Ballet de Moscú

PRESENTACIÓN ENCUENTRO

**LOLA
GALLARDO**

Los Caprichos Musicales vuelven el próximo jueves a Comillas con Ara Malikian, uno de los intérpretes más populares, virtuoso y polifacético, quien además de ejercer de director artístico del festival junto al músico Serguei Mesropian, también participará como intérprete en la cita de Comillas con una doble presencia: el 7 de agosto junto a la Orquesta Virtuosos de Madrid y en la velada musical de clausura. Un programa que se postula variado y que mezcla piezas de grandes clásicos con otros de músicos contemporáneos en la que también destaca el con-

cierto de gala del Ballet de Moscú el día cuatro.

Un denso programa de actuaciones, que se prolongarán hasta el día 16 de agosto y que se repartirán entre tres escenarios de la villa: el polideportivo, el centro cultural El Espolón y la parroquia San Cristóbal. Las actuaciones tendrán lugar a las ocho, las nueve y las diez de la noche, respectivamente.

El concierto inaugural, 'Paz y Amistad', reunirá a Okayama Nibori Guitar Orchestra, bajo la dirección de Sadao Nakatani, con Takeuchi, M. Tagaki y Mesropian como solistas. A continuación se celebrará el Concierto Gala de los artistas de ballet de Moscú con 'El Lago de los Cisnes', 'Don Quijote', variaciones de los temas clásicos y de carácter popular, con Mstislav Arefiev y Shiori Fukuda como intérpretes. El Espolón acogerá el recital de Constantini&Hock-Jazzfusion, dúo integrado por Claudio Constantini y Herman Hock, bandoneón y guitarra, respec-

tivamente. Tras la citada actuación de Malikian y los Virtuosos de Madrid, con la dirección de Albert Skuratov, llegará el turno del Concierto de los grupos de Cámara de Joscan, Joven Orquesta Sinfónica de Cantabria.

El 'Proyecto Electrolé', sexteto de baile y palmas, canto y flauta, guitarra, teclado, percusión, contrabajo, bajo la dirección y baile de Mariano Cruceta, se presenta el vier-

nes 10 y, al día siguiente, recala el Cuarteto de saxófonos, con Pablo Fernández Balaodrón, soprano; Iris Guzmán Godia, alto; Jusia Segovia Verdejo, tenor y Jaime Augusto Serrano Fernández, barítono.

Bach to the Universe, X Aniversario, un «un concierto audiovisual planteado como un viaje musical a través del cosmos en lugares singulares», reúne a Telmo Fernández, Ruzan Badalian y Ser-

guei Mesropian. En la recta final, se sucederán el Concierto extraordinario de Jóvenes promesas de Cantabria, el dúo Haro'n integrado por Daniel Gutiérrez Gómez, pianista, y Garazi Navas Mundiñano, acordeón. El concierto de clausura, que supondrá el reencuentro de Malikian, Fernando Egozcue y José Luis Montón, será el jueves 16 en la parroquia de San Cristóbal.

Ara Malikian volverá en

septiembre a Cantabria dentro de 'La Gira Mundial de Violín', que convertirá el Palacio de los Deportes de Santander «en un corral de comedias, con un show de luces nunca visto y un sonido espectacular». La gira, que comenzó con dos conciertos de presentación en el Teatro Real de Madrid y el Palau de la Música de Barcelona, ha hecho un balance espectacular con más de 268.000 entradas vendidas por todo el mundo en 172 conciertos, de los que en 156 se agotaron las entradas. Malikian, que lleva casi dos décadas asentado en España, ha grabado más de 40 discos y ha creado su propia orquesta, además de participar en la producción de infinidad de espectáculos, muchos de ellos encaminados a acercar la música clásica y popular a todos los públicos dentro de un lenguaje «muy personal, virtuoso y expresivo».

PROGRAMA DE AGOSTO

► **Jueves, 2.** Concierto de inauguración 'Paz y Amistad' con Okayama Nibori Guitar Orchestra. Parroquia de San Cristóbal, a las 22.00 horas.

► **Sábado, 4.** Concierto de gala de los artistas del ballet de Moscú. Polideportivo, a las 20.00 horas.

► **Domingo, 5.** Constantini&Hock-Jazzfusion Dúo. El Espolón, a las 21.00 horas.

► **Martes, 7.** Ara Malikian & Orquesta

Virtuosos de Madrid. Parroquia de San Cristóbal, a las 22.00 horas.

► **Miércoles, 8.** Concierto de los grupos de Cámara de Joscan. El Espolón, a las 21.00 horas.

► **Viernes, 10.** 'Proyecto Electrolé'. El Espolón, a las 21.00 horas.

► **Sábado, 11.** Rhea Cuarteto de saxófonos. El Espolón, a las 21.00 horas.

► **Domingo, 12.** Bach to the universe.

X aniversario. El Espolón, a las 21.00 horas.

► **Lunes, 13.** Concierto extraordinario de jóvenes promesas de Cantabria. El Espolón, a las 21.00 horas.

► **Martes, 14.** Dúo Haro'n (piano y acordeón). El Espolón, a las 21.00 h.

► **Jueves, 16.** Concierto de clausura con Ara Malikian, Fernando Egozcue y José Luis Montón. Parroquia de San Cristóbal, a las 22.00 horas.

El Casal rep la Creu de Sant Jordi //P36

//// CULTURA | Creus de Sant Jordi

Creus culturals

Imatge de grup de tots els guardonats amb la Creu de Sant Jordi d'aquest 2018 | FELIX MIRO

//NOMS El Casal de Vilafranca, la Cumprativa i el Centre de Llorenç del Penedès com a entitats i la il·lustradora riudebitllenca Maria Rius ja tenen la Creu de Sant Jordi

Maria Rius, en el moment de rebre la Creu de Sant Jordi | GENERALITAT

3d8
Barcelona

El Palau de la Música de Barcelona va acollir aquest diàlls l'entrega de les Creus de Sant Jordi a 31 persones i 24 entitats entre les quals s'hi trobaven el Casal de Vilafranca, La Cumprativa i El Centre de Llorenç del Penedès i la il·lustradora riudebitllenca Maria Rius. També van ser guardonades amb la Creu les ADF de Catalunya per la seva tasca en la preservació dels boscos per a les generacions futures, dedicació i estima al país. El president de la Generalitat de Catalunya, Quim Torra, a qui va acompanyar el president del Parlament, Roger Torrent, va lamentar que per culpa del 155 no es poguessin entregar les Creus de Sant Jordi a l'abril com des del 1981 s'havia fet. El guardó va ser creat amb la finalitat de distingir les persones naturals o jurídiques que hagin prestat serveis destacats al país, i representa el màxim reconeixement que pot rebre la ciutadania per part de la Generalitat de

Catalunya.

Tres entitats centenàries

L'any 2004, la Societat la Principal de Vilafranca va celebrar el centenari de la fundació d'aquesta entitat, i aquest any toca celebrar la iniciativa de la construcció de la sala ubicada a la rambla de Nostra Senyora, que es va poder inaugurar de manera oficial el 24 de juliol de 1921. El Centre de Llorenç del Penedès va ser fundat el 1889 i l'any vinent complirà 130 anys d'història. Els seus objectius són fomentar la cultura i el lleure des de l'associacionisme. El 1914 es va inaugurar la primera sala de teatre de l'entitat; 50 anys més tard, el 1964 es va fer una ampliació d'aquesta sala que va suposar tenir més aforament i millors condicions. Curiosament, 50 anys després, el 2014, i per problemes estructurals, aquesta sala es va tancar al públic, fet que va provocar l'inici d'un engrescador projecte de canvi de seu en el qual es troben immersos actualment. Finalment, la Cumprativa va ser fundada l'any 1918 per un grup de persones que pretenien una alternativa social,

cultural i econòmica a les ja existents al poble, amb la finalitat d'ajudar i ensenyar sobre les tasques del camp els seus associats. Actualment és una societat cultural i recreativa i compta amb diferents seccions com gegants i grallers, drac, ball de diables, capgrossos i el grup de teatre La Cumprativa. També va rebre la Creu de Sant Jordi la il·lustradora Maria Rius, nascuda a Sant Pere de Riudebitlles el 1938, tot i que ha viscut tota la seva vida a Barcelona. Va rebre la creu per la seva significació en l'àmbit de la il·lustració infantil, amb un estil d'orientació realista, marcat per la delicadesa, que entén la il·lustració com a treball narratiu. Fundadora de l'Associació Professional d'Il·lustradors de Catalunya, va formar part del grup d'il·lustradors del Congrés de Cultura Catalana i ha treballat activament per normalitzar la feina dels il·lustradors i les il·lustradores. Alguns dels seus llibres han estat publicats a més de vint-i-cinc països i els seus dibuixos han estat exposats en mostres individuals i col·lectives, i en diverses ciutats del món.

CASAL SOCIETAT LA PRINCIPAL

Al llarg de més d'un segle d'història, aquesta entitat vilafranquina ha esdevingut un espai de cohesió al voltant de la cultura, l'esbarjo i l'esport de la comarca del Penedès, amb la vertebració progressiva d'un conjunt d'activitats que avui conformen una vintena de seccions. La vitalitat i el dinamisme que caracteritzen el Casal han contribuït a potenciar, d'una manera ben positiva, la cultura i les tradicions catalanes | FELIX MIRO

SOCIETAT CULTURAL I RECREATIVA LA CUMPRATIVA

En l'ocasió del centenari d'aquesta entitat, amb una trajectòria dedicada al foment de la cultura, l'esport i l'esbarjo. En els seus orígens, La Cumprativa es va convertir en seu d'ideals llibertaris i progressistes de Llorenç del Penedès, i amb el temps va esdevenir un factor de cultura i cohesió social. En els darrers temps, les persones que en són sòcies han consolidat els valors de la Societat, que avui és la seu de diferents grups de cultura popular i tradicional | FELIX MIRO

SOCIETAT RECREATIVA EL CENTRE

Per una trajectòria de gairebé cent trenta anys dedicada a dinamitzar la vida social i cultural de Llorenç del Penedès. Aquesta entitat va ser un element primordial de la vida rural i de l'ambient catòlic de la vila, especialment al tombant del s. XX i durant la Guerra Civil. El seu compromís i dedicació per instruir el poble en moments adversos va donar grans fruits. La seva actual tasca d'impuls de l'activitat cultural i de lleure, amb seccions dedicades al ball de bastons, els falcons i el teatre, s'inscriu en la catalanitat més sòlida | FELIX MIRO

► 27 Julio, 2018

Dues creus de Sant Jordi amb accent del Ripollès i Osona

Barcelona El Cercle Filatèlic i Numismàtic de Ripoll va ser una de les 24 entitats que aquest dilluns van rebre la Creu de Sant Jordi, en un acte celebrat al Palau de la Música Catalana. La presidenta de l'entitat, Carme Font (a l'esquerra), va rebre la distinció de mans del president de

la Generalitat, Quim Torra. En l'explicació dels motius del premi, es destaca el reconeixement "a una sostinguda trajectòria de més de cinquanta anys en els camps de la filatèlia, la numismàtica i el col·leccionisme" i la participació "en multitud d'iniciatives, principalment exposicions i edicions de segells, que han contribuït a projectar, en l'àmbit de la seva activitat, el patrimoni històric del Ripollès i de Catalunya". En el mateix acte, va

rebre la Creu de Sant Jordi l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, que presideix la torellonenca Montse Ayats (a la dreta), "Pel seu treball continuat, al llarg de quaranta anys, en favor de les publicacions en català". També es va concedir la Creu de Sant Jordi a la filòloga, mestra i activista Teresa Casals, molt vinculada a Sant Joan de les Abadesses, pel seu paper en la defensa de la llengua catalana.

► 27 Julio, 2018

D'esquerra a dreta, Joana Clusellas saludant el president Torra davant de Jordi Pujol i el dibuixant Fer, de Mollet

Tres Creus de Sant Jordi més

Marduix Titelles, Fer i el Cor Claverià L'Aliança van rebre les distincions aquest dilluns

Barcelona

EL 9 NOU

El Palau de la Música Catalana de Barcelona va ser l'escenari aquest dilluns a la tarda de l'entrega per part del Govern de la Generalitat de les Creus de Sant Jordi, tres de les quals han anat a parar al Vallès Oriental. Aquest protagonisme vallesà va ser compartit pel garriguenc Albert Benzekry, que va ser l'encarregat de llegir alguns textos sobre sant Jordi, tant històrics com poètics.

Joana Clusellas i Jordi Pujol, membres i fundadors de Marduix Titelles; Josep Cladellas, director de l'associació Cor Claverià L'Aliança,

Josep Cladellas en el moment de rebre la Creu de Sant Jordi

de Lliçà d'Amunt, i el dibuixant molletà Fer van rebre

les distincions de mans del president de la Generalitat,

Quim Torra, juntament amb 51 personalitats i entitats més.

Amb la concessió d'aquestes distincions, la Generalitat ha volgut reconèixer les trajectòries dels premiats, des dels més de 100 anys de la formació coral de Lliçà d'Amunt fins als més de 40 anys de feina en diferents escenaris i esdeveniments de la companyia de teatre de Sant Esteve de Palautordera, i passant per la també llarga trajectòria de l'humorista gràfic Josep Antoni Fernández i Fernández. Uns i altres es van mostrar emocionats de rebre el guardó, que és un dels màxims reconeixements que atorga la Generalitat de Catalunya.

FE DE ERRATAS

En el numero 586, correspondiente al pasado mes de mayo de nuestra revista Hogares, en el artículo “La gran metrópolis del Mediterráneo”, dedicado a Barcelona, se mencionó que el Palau de la Música Catalana es de Puig i Cadafalch, cuando en realidad es obra del arquitecto Lluís Domènech i Montaner.

JORDI PINA

‘Penso que ens trobarem el setembre amb peticions de penes de deu anys o més’

Entrevista a l'advocat de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull

ALBERT SALAMÉ

ANDREU BARNILS

Entrar al despatx de Jordi Pina és entrar a una de les cases que visita el poder. En ple cor de l'Eixample barceloní, el seu poderós bufet ha defensat la casa reial espanyola, Fèlix Millet, el cas Turisme i Jordi Pujol Ferrussola. Però ara Jordi Pina porta un cas diferent. Els seus clients són independentistes a qui l'estat demana vint anys i trenta anys de presó. Són Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull. Pina és, doncs, un dels advocats del procés. Ho és des del 9-N, quan va portar Irene

Rigau. I ara, en pocs mesos, ha defensat dos candidats a la presidència catalana, Rull i Sànchez. VilaWeb es troba en una de les sales del bufet de Jordi Pina amb un advocat en plena transició. De creure's el sistema a no creure-se'l tant. De no ser independentista a ser-ho. Perquè l'advocat Jordi Pina, tal com ja havíem fet amb Boye, Van den Eynde i Melero, en aquesta entrevista no parla dels seus clients i prou, sinó també d'ell. De la seva carrera, dels seus punts de vista i la seva evolució.

—Quins són els vostres orígens familiars?

—El meu pare és nat a Sant Celoni, circumstancialment. Però va viure tota la vida a Portbou. A vint anys va començar una agència de duanes. I cap a Barcelona. Va muntar una bona empresa. I la mare, d'aquí, de Barcelona. És on he nascut i he viscut tota la vida. A l'Eixample, carrer de Provença. D'una família burgesa, com s'anomena. Sóc el quart germà de cinc. I us dic una cosa: és una de les coses més meravelloses de la vida, tenir germans. I

Penso que ens trobarem el setembre amb peticions de penes de deu anys o més

Si jo fos el govern d'Espanya, trauria immediatament els presos

m'he casat amb una senyora que també són quatre germans, i per tant hem fet gran família i grans nebots. A mi, la veritat, l'ambient familiar m'agrada molt.

—**Què han fet els germans?**

—Germana gran llicenciada en Història i Art. Tota la vida professora d'història. La segona, llicenciada en Econòmiques. Professora i directora d'escola. El tercer viu a les Canàries. Joieria. Se'n va anar molt jove. I el germà petit és director d'una entitat bancària.

—**I per què volíeu fer dret?**

—No. Jo volia fer periodisme. Anava als Maristes del passeig de Sant Joan i tenia un amic que es deia Nani Pons. El seu pare era José Fèlix Pons. Mite en el món del periodisme esportiu. Quan tens onze anys, dotze, tretze, vols ser periodista esportiu i anar al Camp Nou o al Santiago Bernabéu. I fer-hi transmissions. Col·laborava a la revista de l'escola i feia la crònica dels partits germans contra alumnes, emulant la crònica del Dicen. Al marge, feia les cròniques de partits inventats. Barça 3 - Elx 0. Tal qual. I les donava al Nani. Dóna això al teu pare, que m'ho corregeixi. Passa que a periodisme no vaig entrar per nota. Perquè jo he estat molt mal estudiant. Molt. Crec que la primera vegada que vaig conèixer el setembre, va ser a quart de primària, aleshores quart d'EGB. I ja no ho vaig deixar. Em va agradar. No recordo un sol estiu sense haver d'estudiar.

—**Mal estudiant. Bon professional.**

—És una de les coses que dic als meus fills. I a nebots que no són bons estudiants. Poseu-vos el meu mirall. És a dir, treure molt bones notes a la carrera, o a l'escola, no és sinònim de tenir èxit a la vida. En aquesta vida és més important ser llest que no pas ser intel·ligent. Jo no vaig entrar a periodisme. I ma mare, que era sàvia, en pau descansi, em va dir: tu no tens cap padrí al periodisme, més enllà de José Fèlix Pons, i el que no faràs, ja t'ho dic jo, és perdre un any estirat al sofà fent el dropo. Primera premissa d'una mare. Per què no fas una primera

carrera, i després ja provaràs un altre cop periodisme? I jo, cap a dret. Fonamentalment, per allò de 'qui val, val i qui no, a dret'. Els matins, la gespa del bar de la UB era mitja vida. Jo vaig fer dret amb la vocació d'acabar passant-me a periodisme. Però va haver-hi una cosa que em va al·lucinar. I ja m'hi vaig quedar.

—**Quina?**

—El dret penal. Me n'anava a veure visites públiques pel meu compte. M'agradava. En realitat és el paradigma. Jo no conec ningú que digui: jo vull fer dret perquè m'encanta el dret internacional privat. Un que em digui això, ull, eh? O m'encanta molt l'administratiu. No. On et pots sentir realitzat com a ésser humà és amb el dret penal. Ajudant algú a recuperar allò que ha perdut, fent d'acusació, o defensant algú que s'ha equivocat, com tots.

—**Trenta anys de penalista. Si us demano un cas que us hagi marcat, per bé o per mal?**

—Per mal. L'assassinat del germà de l'E.B. Vaig portar-ne l'acusació. I no vaig ser capaç de provar qui era l'autor, o de provar qui tenia el ple convenciment que ho era. No vaig ser capaç de provar qui era l'assassí. El cas es va arxivar i l'home és lliure. I això m'ho emportaré. És el fracàs més gran de la meua carrera professional. Teníem un convenciment clar per on anàvem, i qui era l'autor. Però en el dret penal has de provar les coses. I quan no les proves, perds. No teníem tots els fonaments de prova suficients. És més difícil ser acusació que ser defensa. M'estimo més recordar negativament un fracàs que no pas un èxit. Al final, els èxits tampoc són dels advocats, perquè en molts casos el teu client és innocent. Llavors, això tampoc no és cap èxit 100%. Aquí la cosa difícil és salvar algú que sigui culpable.

—**Un èxit professional que recordeu?**

—Aconseguir que Fèlix Millet o Jordi Montull no ingressessin en presó preventiva. En una estratègia que vam parir; el Molins, va ser, i jo la vaig compartir. I

27 Julio, 2018

Quan acabi el procediment, continuaré amb aquesta professió? He vist coses que no m'han agradat

ALBERT SALAMÉ

crec que va ser una bona estratègia. En què realment creïem, i que és la mateixa de sempre: que no es faci un abús de la presó preventiva. Hagi robat o hagi... La presó preventiva només ha de ser per a aquells casos molt greus. Molt i molt greus.

—A casa vostra estàveu polititzats?

—A casa meva sempre hem votat Convergència. Per què ho dius, a qui votes, em demanen a vegades. Si votés la Falange Española de les Jons, doncs no ho diria. Però no me n'avergonyeix, voto CiU. Alguns germans van votar durant anys ERC. Després van fer deriva. A casa, en fi, sempre ha estat un ambient molt de Convergència. I passa igual amb la família de la meva esposa. És veritat que la Convergència que jo he viscut a casa, la de la meva adolescència, no té res a veure amb el que serà ara Convergència, el PDECat, o com vulguis que es digui.

—I quan feu el pas a l'independentisme?

—Quan veus que determinades persones que saps que tenen un mateix pensament que tu, que és un pensament pausat, fan un pas endavant, dius, i per què no puc

jo fer-lo jo també? Al final, es pot fer la independència, i es pot ser independentista des de Sarrià – Sant Gervasi. No hi ha cap problema. També és veritat que, especialment l'any que vaig assumir la defensa d'Irene Rigau, vaig poder viure molt més intensament i de prop tot el moviment del dret de decidir. Però jo no m'he fet independentista dient que Espanya ens roba. Mira, no. Passa que no m'he sentit mai espanyol. Jo em sento català i m'agradaria que Catalunya fos un país independent. Això sí, fet amb tots els passos que s'han de fer.

—Després de trenta anys de carrera, ens trobem amb Pablo Llarena. Us mireu el dret igual?

—Trobo injust que ho focalitzem en Pablo Llarena. La gran trampa. No tinc cap prova d'això, però sí el convenciment que totes les resolucions no les pren només Pablo Llarena. Allò del Tribunal Suprem no és ben bé un òrgan judicial normal. Són una dotzena de magistrats que han decidit que un d'ells és l'instructor. Molt bé. Però aquest no està sol en un quarto. Evidentment que no sé si

les ha consultades amb els altres onze, però hi ha una evidència: hem recorregut contra totes les decisions i la sala d'apel·lacions no ens n'ha estimada ni una. He d'entendre que el criteri és unitari.

—I què demanarà l'equip rival? Quants anys?

—No veig el Tribunal Suprem, ni cap gest, que em permeti de pensar que el tribunal vulgui fer sentència salomònica. I que vulgui aconseguir les dues bandes. No ho veig. I penso que ens trobarem el setembre amb peticions de penes de deu anys o més. Que per mi, des d'un punt de vista no jurídic, sinó polític, és un error gravíssim. En aquest cas, si jo fos el govern d'Espanya, trauria immediatament els presos. Després faria una rebaixa de les penes. I algú em podrà dir que això és dret, no política. No. Aquest cas, no. Llegia en Xavier Melero i ell deia, cosa que respecto, que volia fer un judici tècnic. Doncs el prèsec, jo ja el vaig fer el 9-N. Ja el vaig fer. I jo aleshores hi creia fermament, en el judici tècnic. Perquè tota la jurisprudència del Tribunal Suprem determinava de manera inequívoca

27 Julio, 2018

que havien d'absoldre el president Mas, la vice-presidenta Ortega i la consellera Rigau. Amb tots els pronunciaments favorables. I en canvi, els van condemnar. Jo ara tinc dubtes que sigui la bona línia. Jo vaig començar amb una idea totalment tècnica dels tipus penals, i quan he anat veient que els primers arguments es rebatien tècnicament però al final es van torçant i són arguments polítics per part seva, doncs... Se'ns parla d'ideologia, de 'acertado retorno al autogobierno', de renúncies a escons. Veig clarament que amb la defensa tècnica no n'hi ha prou. I no ho veig jo i prou. Ho veuen els meus clients. Hi haurà component tècnic? Evidentment. Parlarem de dret penal. Però per descomptat que s'ha de parlar de política. I s'ha de parlar de què ha passat, sobre aquesta qüestió.

—Us aniria bé una estratègia conjunta, als advocats de la defensa?

—Jo penso que ha de ser conjunta, sí. Aquí algú deia que hi havia algú pactant amb la fiscalia. Però què vols pactar? Un pacte, el pots fer si hem entrat en una joieria i la gent no ho ha vist. Però si ets innocent... Quina és l'estratègia conjunta? La de defensar-nos. Jo no puc defensar aquest judici dient salvaré en Jordi Sánchez i prou. Perquè quan jo parlo del 20 de setembre, parlo dels Jordis. De tots dos. I parlo d'en Quim Forn. I al final tot va junt. Penso que ha de ser una declaració conjunta.

—Jordi Sánchez el van maltractar especialment a la presó. És veritat, això?

—El van portar a uns mòduls horrosos. Amb gent jove violenta. Un paio que és absolutament pacífic. Ell ja va notar un canvi especial quan va anar al mòdul 10, amb en Cuixart. Allà, la vida li va canviar de la nit al dia, a en Jordi Sánchez. Ell venia d'un mòdul dur. De presó. De narcotraficant. Quan va arribar al mòdul 10, em deia: Hi ha plantes, et semblarà una bajanada, però en aquest mòdul hi ha plantes! I una biblioteca! La primera nit va estar amb un colombià, que llegia un llibre. Sánchez passava d'estar en un mòdul amb païos que, si

ALBERT SALAMÉ

perdien al parxís, et clavaven el bolígraf a compartir cel·la amb un paio que tenia un llibre de psicologia a la tauleta de nit. És mitja vida. Explico coses d'aquestes, a les xerrades que fem. Les trobo molt útils. I m'agradaria que em convidessin més. M'agrada explicar-les a la ciutadania. Penso que són coses importants. Aquestes petites misèries fan que al final aprenguem què han fet aquesta gent per tots nosaltres, i pels catalans que tenim un anhel de llibertat i de viure independents, i saber aquesta petita anècdota del president de l'ANC, a qui li cauen les llàgrimes perquè veu que en un mòdul de la presó hi ha plantes.

—I a Jordi Pina, aquest cas com l'ha canviat professionalment?

—Del tot. De fet, he pensat si val la pena continuar. Quan acabi el procediment, continuaré amb aquesta professió? He vist coses que no m'han agradat, en aquest procediment. I un romàntic del dret com jo, que vaig amb el lliri a la mà i crec en la justícia, i que em vaig enfonsar moralment quan vaig descobrir que en Pasqual Estivill prevaricava i que,

per tant, hi havia jutges que no fan les coses ben fetes... Hòstia. Véns de creure que amb la teva paraula pots vèncer el contrincant i després veus que hi ha coses obscures. No diré quines són. Però si les extrapolo a qualsevol altre procediment que pugui portar, acabes creient menys amb la justícia. No sé què acabarà passant. Però sí que és veritat: aquest procediment em va tocant. I m'ha tocat personalment. Físicament. Tenim tres catedràtics de dret penal. Quan fem un escrit no fem qualsevol cosa. Analitzem les coses. I la resposta és un frontó, que et fot una hòstia i et torna la pilota cap a casa. Amb la primera persona dius, va tira. Ara, la segona. Ara, la tercera. Però quan has tornat 150 pilotes, la moral va baixant. Aquest procediment, ens agradi o no ens agradi, no té res a veure amb cap altre. Aquí hem portat, i portem, molts procediments mediàtics. Palau de la Música. Turisme. Barça. ITV. Jordi Pujol Ferrussola. 3%. Tot el que vulguis. Però això, això no hi té res a veure.

—Per què?

—Perquè en els altres procediments sí

27 Julio, 2018

que hi ha clarament un component 'delictiu', entre cometes. Potser és veritat o potser no. Però al final t'imputen això. Però aquí parlem d'uns homes que van pujar a un cotxe de la Guàrdia civil, i d'uns altres que van portar unes urnes perquè tu i jo poguéssim anar a votar. No hi ha més. Aquests són els fets. Vaig pel carrer i la gent em para i em diu, molt bé, endavant. Això a mi no m'havia passat. I dius, hòstia, però si els tinc a la presó. No guanyem un coi de recurs! No ens donen ni aigua. I en canvi... O les parelles d'ells. Recordo que vaig plorar. Vaig anar a portar les maletes al calabós, els medicaments, vigila aquestes pastilles, i quan vaig tornar i em van venir les parelles i va, que ho feu molt bé. Doncs em vaig posar a plorar. Perquè penses, no és just per a ells, ni ho és per a mi que les famílies s'ho prenguin tan bé. Perquè tots sabem que el problema és que ho fem bé. I no ens en sortim. Això crea una angoixa. Jo fa molts mesos que no dormo. Molts.

—Què vol dir que no dormiu?

—No recordo haver dormit seguit. I quan

dormo, penso en la presó. No m'ho puc treure del cap. Ara, quan acabem això, aniré a l'ordinador a llegir resolucions. I al xat, a veure què diu l'Andreu. A veure què diu en Cuevillas. És un no parar. I ve a sopar gent a casa, en parlem. I surts i el taxista, doneu-li records. És tot, sempre, constant. I possiblement m'he equivocat implicant-me tant. Pateixo amb la mateixa salut. Hauria d'aprendre a frenar. M'he desmaiat dues vegades. No m'havia passat en ma vida. De cop i volta, aixecar-me i pam!, a terra. Hi ha clients amb qui no tens empatia, ja no dic simpatia. Quatre anys a la presó. Entesos. Però jo, si foten vuit anys a en Rull, en Turull i en Sánchez i la resta, és que em fotrè a plorar.

—Quin dia us adoneu que el cas no és com semblava?

—El dia 2 de novembre tenia l'apel·lació de la llibertat de Sánchez i Cuixart. I jo, convençut que el dia 1 no ingressaria ningú. Aquell dia és quan em vaig acompanyar de debò. Perquè jo pensava, en Sánchez i en Cuixart són la societat. Els tractaran d'activistes de carrer. Però allò

era posar a la presó un vice-president de govern. I tot el govern en ple. I allà dic, la puta, no sortiran mai. Jo portava en Sánchez, només, aleshores. Com coi volem sortir nosaltres, si han fotut el govern dins?! Allà vaig veure la lògica que tenien. I tu també. Tots. No s'atrevirien. Doncs mira si s'hi han atrevit. És d'una bel·ligerància tan bèstia que m'ha fotut por. I la deriva, que he vist de prop. Cada vegada s'han anat traient més caretes.

—Si ho he entès bé, veig que hi ha hagut clarament dues parts, en l'estratègia. En una primera, els advocats van optar per la defensa tècnica, i en una segona, per la política.

—Nosaltres anàvem amb la teoria de: si voleu sortir, bondat. Aquí tothom és molt patriota. Però els advocats hem de posar seny. La gent ho ha d'entendre, també. A veure, nois, cantem 'hala, Madrid'. Fent-ho veiem que en traïem uns quants. Però no tots. Es queden en Junqueras, en Forn i els dos Jordis. I és quan veiem que alguna cosa no quadra. Que no es pot fer defensa tècnica i prou. I anem canviant el pla. I al cap d'uns mesos, ara ja s'ha acabat la ximpleria. Al final, decidiran els clients. Però el component polític és tan bèstia que penso que al final penso que hi haurà una deriva dels advocats per a fer un judici molt més polític que no tècnic. És impossible que Jordi Sánchez, Jordi Turull o Josep Rull no facin un discurs de no tenir-hi res a perdre. I ja el deuen anar pensant. Ho tenen molt clar. N'hem parlat. Ho hem analitzat, per davant i per darrere. Ells saben que els poden caure set anys de presó fàcilment. Aquesta forquilla. Has de tenir molta enteresa. Però t'ho pots pensar. I també és veritat que la unió fa la força. Podrem treballar més en equip, ara. També és el gran perill. Que et retroalimentes. A Soto del Real estaven separats. I en Jordi parlava amb un paio de drogues, i en Cuixart amb un que havia esquarterat la dona. No parles de la independència. Però ara és al revés. Ara és dinant, sopant i dormint. Tot el dia, tot el dia, tot el dia. I estant junts. I això fa molt.

ALBERT SALAMÉ